

תת"ע (חיפה) 2871-01-25 - הדיל נפאע נ' מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 2871-01-25 מדינת ישראל נ' נפאע
תיק חיצוני: 93150045537

מספר בקשה: 4

לפני השופט אבישי קאופמן

הדיל נפאע

מבקש
נגד

מדינת ישראל

משיבה
החלטה

הנאשם עתר לביטול פסק דין שניתן בהעדר התייצבות כמפורט בהחלטתי מיום 5.5 והמאשימה התנגדה לבקשה.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, החלטתי לדחות את הבקשה.

ראשית, אין מחלוקת כי הנאשם זומן כדין לדיון. הסברו של הנאשם כי "עקב לחץ" לקראת חתונתו פנה למשרד בא-כוחו רק ביום הדיון, אינו יכול להתקבל כסיבה מוצדקת לאי הופעה, וזאת במיוחד כאשר על פי אישור המסירה קיבל הנאשם את ההזמנה ארבעה חודשים לפני מועד הדיון כך שהיה ברשותו זמן די והותר לפנות לבא-כוחו מראש לטיפול בעניין. כידוע:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל.

משהתרשל הנאשם ולא טיפל בעניינו אלא ברגע האחרון ממש, אין הוא זכאי כי פסק הדין בעניינו יבוטל וייערך עבורו הליך חוזר וכפי שכבר נפסק לא אחת טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון

עמוד 1

לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות.

לפיכך, בכדי להצדיק ביטול פסק הדין היה על הנאשם להראות חשש ממשי לעיוות דין במקרה זה, אך תצהירו אינו מבסס עילה זו. הנאשם טוען כי בפיו "טעות הגנה טובות" אשר יש בכוחן כדי להביא לביטול האישום, אולם אין הוא מפרט טענתו כלל ואינו מוסר גרסה.

טענות בא-כוח הנאשם בבקשה, אשר אינן נתמכות בדרך כלשהי בגרסת הנאשם, אין בהן כשלעצמן כדי לבסס חשש לעיוות דין במידה הנדרשת. אפנה בהקשר זה לדברים מפורשים שנפסקו ברע"פ 1773/04 **אלעזבא איסמעיל** נ' מדינת ישראל: "העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא".

אשר לחשש לעיוות דין מצד העונש - הרי ראשית כבר נקבע כי עונש חמור אינו מצדיק ביטול פסק הדין, אלא לכל היותר הגשת ערעור. שנית, על הנאשם הוטל במקרה דנן קנס בגובה ברירת המשפט המקורית, ובוודאי לא ניתן לומר כי מדובר בעונש חמור. דומה כי עיקר טענתו של הנאשם היא כנגד חיובו בניקוד ברשות הרישוי עקב העבירה, אולם טענה זו בוודאי שאינה מגיעה לכדי עיוות דין המצדיק פתיחת ההליך מחדש.

אשר על כן, החלטתי לדחות את הבקשה, ופסק הדין שניתן ביום 23.4, נשאר על כנו.

ניתנה היום, י"ב סיוון תשפ"ה, 08 יוני 2025.